

De Verborgenheid van Israëls Verharding en Eindtijdse Redding

Prof. Johan Malan, Mosselbaai (december 2013)
<http://www.bibleguidance.co.za/Afrartikels/Verborgenheid2.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, schema en voetnoten door M.V.

Romeinen 8 sluit af met een verheven beschrijving van Gods liefde die door Jezus Christus over een verloren mensheid uitgestort is zodat wij kunnen herschapen worden om niet langer vijanden van God te zijn maar gunstgenoten. God de Vader heeft zelf het grootste offer gebracht om deze verhouding mogelijk te maken: “Hoe zal Hij, Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard maar voor ons allen overgegeven heeft, ons ook met Hem niet alle dingen schenken?” (Romeinen 8:32). De Verlosser is niet enkel gestorven om ons voor God te rechtvaardigen, maar Hij is ook opgewekt en pleit voortdurend bij de Vader (Romeinen 8:34). Hij heeft de dood en de zonde overwonnen, daarom kan er geen macht in dit leven of in de dood ons van Zijn liefde scheiden. Een voortgezette verhouding met God is slechts door Hem mogelijk.

In het licht van de levensveranderende liefde van God door Zijn Zoon, is het allemaal in ons belang om duidelijkheid te verkrijgen over de volgende vragen: Wat wordt er van mensen die hun leven buiten de liefde en verzoening van Christus proberen te leiden? Wat zou er worden van Israël dat als volk de Messias verwierp nadat God hen gebruikt had om de komst van Zijn Zoon voor te bereiden, en uit wie Christus als de Zoon des mensen geboren is? Hoe zou de geestelijke blindheid van het uitverkoren volk hun verhouding met de Heer raken, en wat zou de invloed daarvan zijn op de verbonden tussen hen en God? Paulus zegt dat dit tot de gedeeltelijke verharding van Israël zou leiden, en dit is het onderwerp van een van de verborgenheden die in het Nieuwe Testament aan ons geopenbaard wordt.

In Romeinen 9 tot 11 beschrijft Paulus de roeping van Israël als Gods volk, de redenen voor hun geestelijke mislukking, alsook hun eindtijdse herstel wanneer het hele volk met de Messias verzoend zal worden. Hij wijst erop dat de verharding van het verbondsvolk niet permanent zou zijn, dat Gods verbonden met Israël niet afgeschaft zijn, en dat er altijd een klein overblijfsel gelovige Israëlieten was dat de Heer heeft behaagd. Hij wijst er ook op dat Israël wegens ongeloof haar centrale plaats in Gods heilsplan voor de wereld verloren heeft, maar dat deze verbroken verhouding tijdens de wederkomst van de Messias volkomen hersteld zal worden.

De rol van de kerk in wereldevangelisatie duidt dus niet op een situatie waarin Israël door de hoofdzakelijk niet-Joodse kerk vervangen is (volgens de zogenaamde Vervangingstheologie), daarom moet de kerk niet arrogant of eigenwijs optreden door Israëls historische en profetische rol in de openbaring en uitbreiding van Gods koninkrijk op aarde proberen te ontkennen of te geringschatten. De Heer beklemtoont het feit dat Israël zelfs in haar gevallen en verharde toestand een zegen voor de wereld is, en dat zij nog veel meer een zegen zal zijn wanneer zij de Messias als Verlosser en Koning aanvaard zal hebben. Er is dus geen ruimte in de christelijke kerk voor anti-Joodse sentimenten en de ontkenning van Israëls nationale rechten op hun land wanneer de Heer hen in de eindtijd herstelt.

Al deze diepzinnige waarheden maken deel uit van een verborgenheid (of geheimenis, Statenvertaling) die vroeger niet gekend was maar die door middel van de bediening van Paulus aan de christelijke kerk bekend gemaakt wordt. Hij zegt tot de gemeente in Rome:

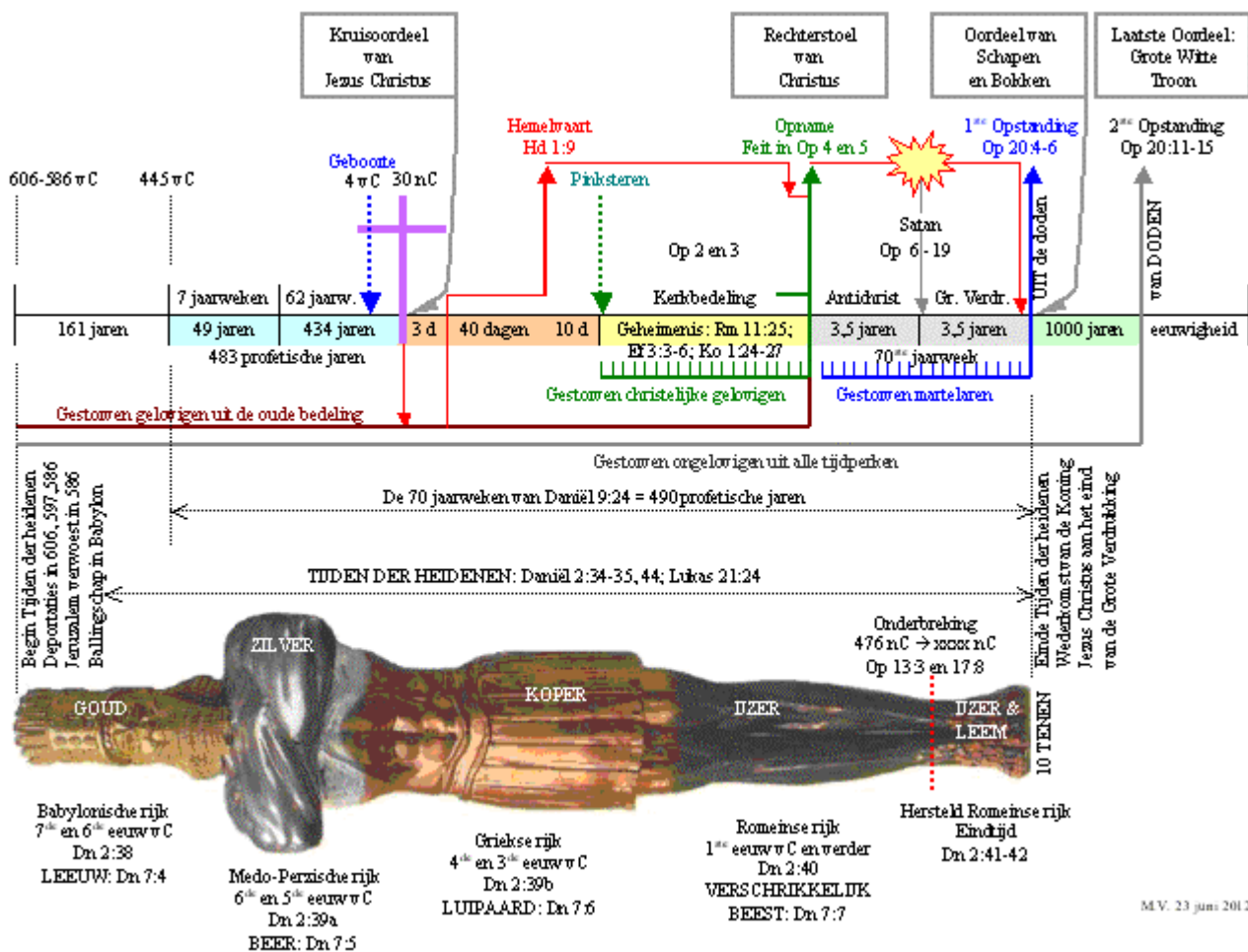
“Want ik wil niet, broeders, dat u geen weet hebt van dit **geheimenis** (opdat u niet wijs zou zijn in eigen oog), dat er **voor een deel** verharding over Israël is gekomen, **totdat** de volheid van de heidenen is binnengegaan. ²⁶En zo zal **heel Israël** zalig worden, zoals geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob” (Romeinen 11:25-26).

In deze twee verzen worden verscheidene belangrijke stellingen bekend gemaakt waaraan ten volle erkenning moet gegeven worden in de nieuwtestamentische theologie:

- Israël zou in een toestand van geestelijke verharding komen. Deze zou slechts gedeeltelijk zijn en deze toestand zou niet permanent voortduren maar in een later stadium beëindigd worden. Het voegwoord *totdat* betekent “tot op het ogenblik dat ...” en duidt op een definitief keerpunt in de situatie of toestand die beschreven wordt. Het tijdperk van Israëls nationale verharding zou echter doorheen de kerkbedeling voortduren terwijl de volheid van de niet-Joodse volken door middel van wereldevangelisatie gerealiseerd wordt.
- Een andere implicatie van het begrip “voor een deel” is dat het niet het gehele Israël zal zijn dat geestelijk verblind en verhard is. Er zal altijd een relatief klein overblijfsel van het volk zijn dat het geestelijke voortbestaan van Israël doorlopend zal bevestigen.
- Gelovigen onder de naties moeten niet overreageren op Israëls tijdelijke ongeloof, en in strijd met de bijbelse uitspraken menen dat Israëls rol in Gods plan voor de naties uitgediend en door de kerk vervangen is. Dit is niet het geval.
- De nationale bekering van Israël zal pas plaatsvinden wanneer de Messias wederkomt en Zijn voeten op de Olijfberg neerzet. Dan zal “heel Israël” gered worden en meer dan ooit tevoren gebruikt worden in de vestiging en uitbreiding van Gods koninkrijk op aarde.

Het profetische keerpunt dat volgens het begrip “totdat” in Romeinen 11:25 voor Israël zal aanbreken, sluit aan bij twee andere uitspraken die de Heer Jezus gedaan heeft. In Zijn profetische rede heeft Hij gezegd:

“En Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden, totdat de **tijden van de heidenen** vervuld zullen zijn” (Lukas 21:24). [Zie plaatje]

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Babel-tot-Eeuwigheid.pdf>

Aan het eind van de kerkbedeling [zie schema], wanneer de volheid van de heidense (niet-Joodse) naties in het koninkrijk van God ingegaan is, zal Israël en hun hoofdstad Jeruzalem hersteld worden - ook geestelijk als het volk van God en de stad van de Grote Koning (vgl. Psalm 48:2-3).

Christus heeft bij een andere gelegenheid ook voor de bewoners van Jeruzalem gezegd:

“U zult Mij van nu af aan niet zien, **totdat u zegt**: Gezegend is Hij Die komt in de Naam van de Heere!” (Mattheüs 23:39).

Dit zal de sleutel zijn tot Israëls nationale geestelijke ontwaken, en het hoogtepunt van hun volledige eindtijdse herstel tijdens de wederkomst van de Messias. Daarna zal “heel Israël” de Heer van harte dienen:

“Dan zullen zij niet meer eenieder zijn naaste en eenieder zijn broeder onderwijzen door te zeggen: Ken de HEERE, want **zij zullen Mij allen kennen**, vanaf hun kleinste tot hun grootste toe, spreekt de HEERE. Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonde niet meer denken” (Jeremia 31:34).

Voorrechten die Israël geniet

De verborgenheid met betrekking tot Israëls roeping, geestelijke blindheid en uiteindelijke redding als volk is aan ons ten volle geopenbaard. De Heer verwacht van ons hiervan kennis te nemen en niet op een ondankbare en oneerbare manier tegenover Israël op te treden. Wij moeten uit Israëls fouten leren (1 Korinthiërs 10:1-12), en tezelfdertijd ondersteuners van Israël zijn, die voorbede doen voor het volle herstel van dit volk en hun hoofdstad Jeruzalem (Jesaja 62:6-7; Psalm 122:6).

Paulus verwijst in Romeinen 9 naar al de voorrechten die Israël genoten heeft om door de Heer als Zijn bijzondere volk uitverkozen te worden - de beloften aan de aartsvaders, de aanneming van het volk als kinderen van God, de gewaarborgde zegen door al de verbonden die met hen gesloten zijn, de wetten van de Heer waardoor de beginselen van een heilig leven neergelegd werden, alsook de godsdienstige ceremoniën in de tabernakel en later in de tempel, waaronder prediking, gebeden en offerdienst en de raadpleging van de Heer (Romeinen 9:4-5).

Al deze godsdienstige activiteiten en openbaringen van de Heer aan Israël waren echter slechts een voorbereiding op de menswording van Gods Zoon aan Wie alle heerschappij op aarde overgegeven is. Israël is dus een bijzonder volk: “uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus voortgekomen, Die God is, boven alles, te prijzen tot in eeuwigheid” (Romeinen 9:5). Jesaja wijst er ook op dat Hij de “Sterke God” is Die in Jeruzalem op de troon van David zal regeren (Jesaja 9:5-6).

Het was voor Paulus een bron van grote smart dat Israël haar verheven roeping niet beseft heeft om in de volle zin van het woord een Messiaans volk te zijn (Romeinen 9:1-3). Zij hebben niet in de wegen van de Heer gewandeld en Hem van harte gediend, en daardoor hebben zij zich onwaardig gemaakt om de Messias te ontvangen, te erkennen en te gehoorzamen. Slechts een klein groepje Joden was geestelijk Messiaans ingesteld, en daarom zegt Paulus: “...want niet allen die uit Israël voortgekomen zijn, zijn Israël” (Romeinen 9:6). Slechts zij die werkelijk een geloofsverhouding met de Heer gehad hebben, waren geestelijk gesproken Israëlieten (“Strijders voor God”). De anderen waren slechts Israëlieten in naam, maar in werkelijkheid ongelovig en geestelijk dood.

Verkiezing en verwerping

In Romeinen 9 tot 11 wordt een onderwerp besproken dat in veel kringen omstreden is, namelijk wie de finale verantwoordelijkheid voor 's mensen geloof of ongeloof heeft. Is dit God of de mens zelf? God bepaalt de gevolgen van de situatie waarin alle mensen zich bevinden - óf als ontvangers van Zijn genade óf als voorwerpen van Zijn toorn. Hij wil grote en wonderlijke dingen op aarde doen door middel van de vestiging van Zijn koninkrijk, en daarom verkiest Hij gelovigen en stelt hen aan als dienstknechten om Zijn koninkrijk door hen te bevorderen. De ongelovigen, die hun hart tegen Hem verhard hebben, zijn er zelf verantwoordelijk voor dat God hun harten nog steeds verhardt. Op die manier worden zij aan Gods oordelen onderworpen zodat Zijn opperheerschappij op deze wijze bevestigd kan worden.

Door de voorkennis van de Heer over hoe mensen ten opzichte van Zijn eisen van geloof en heiligheid gaan reageren, kan Hij hen vooraf reeds als begenadigden of veroordeelden beschrijven. Dit duidt echter niet op een rigide uitverkiezing waarin de mens geen keuze heeft over zijn uiteindelijke bestemming. Zelfs de Farao heeft een keuze gemaakt om God en Zijn volk tegen te staan. De Heer heeft dit geweten en Farao's hart verder verhard zodat Hij Zijn almacht over de ongelovige Egyptenaren kon tonen.

Wat Israël betreft, heeft Hij het hele volk verkozen om Zijn gunstgenoten, dienstknechten en getuigen te zijn. Dit heeft een verantwoordelijkheid op elk lid van het volk gelegd om een vrij wilsbesluit te nemen ten opzichte van geloof in God en de handhaving van een verhouding met Hem. De meesten van hen hebben geen positieve keuze gemaakt, daarom werd de verkiezing voor hen in verwerping veranderd.

Kort na de uittocht van Israël uit Egypte en de belevenis van Gods machtige daden van verlossing, is het volk in ongeloof en afgodendienst vervallen. Wat is er van hun uitverkiezing geworden? "Maar in **de meesten** van hen heeft God geen welgevallen gehad, want zij zijn neergeveld in de woestijn" (1 Korintiërs 10:5; vgl. Psalm 95:10-11). Zelfs nadat zij het Beloofde Land beërfd hebben, heeft die neiging van afvalligheid voortgeduurd. Jozua was hierover erg ongelukkig, maar heeft hun vrije wilsuiting geërbiedigd:

"Maar als het in uw ogen kwalijk is de HEERE te dienen, kies voor u heden wie u zult dienen: óf de goden die uw vaders, die aan de overzijde van de rivier woonden, gediend hebben, óf de goden van de Amorieten, van wie u het land bewoont. Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEERE dienen!" (Jozua 24:15).

Tijdens Jezus' eerste komst heeft diezelfde situatie geheerst. Hij wilde de inwoners van Jeruzalem bij Zich verzamelen als volgelingen van hun lang beloofde Messias, maar zij waren geestelijk afgestompt en hebben geweigerd Hem te erkennen. Hij heeft tot hen gezegd "Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen, op de wijze waarop een hen haar kuikens bijeenbrengt onder haar vleugels; maar u hebt niet gewild! Zie, uw huis wordt als een woestenij voor u achtergelaten" (Mattheüs 23:37-38). De verkiezing van Israël is door hun eigen toedoen in een lange tijd van verwerping overgegaan. Wanneer Paulus dus zegt dat God aan hen een geest van diepe slaap gegeven heeft zodat zij niet kunnen zien en niet kunnen horen (Romeinen 11:8), waren zij daar zelf verantwoordelijk voor. Als gunstgenoten van God en leden van Zijn uitverkoren volk, hebben zij alle redenen en ook de volle gelegenheid gehad om de Messias aan te nemen, maar zij hebben dat niet gedaan. God heeft hen niet eenzijdig uitgesloten, want het Evangelie van Christus was nog altijd "een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek" (Romeinen 1:16).

De Heer wil niet dat een mens verloren gaat, maar dat allen gered worden (Handelingen 17:30; 1 Timotheüs 2:3-4; 2 Petrus 3:9). Wat de redding betreft maakt het helemaal niet uit of de betrokken persoon een lid is van het uitverkoren volk (Israël) of van een of ander heidens volk. Al wat telt is dat hij Gods genade, die door Jezus Christus aan hem aangeboden wordt, aanvaardt: "Er is immers geen enkel onderscheid tussen Jood en Griek. Want Een en dezelfde is Heere van allen en Hij is rijk voor allen die Hem aanroepen. Want ieder die de Naam van de Heere zal aanroepen, zal zalig worden" (Romeinen 10:12-13). Hij zal slechts diegene oordelen die uit eigen beweging Zijn aanbod van genade heeft verworpen, ongeacht wat zijn volksverband is.

Het struikelblok van de wet

Israëls verkeerde beschouwing over het doel van de Wet heeft ertoe geleid dat zij de Messias verwierpen, terwijl de Wet in werkelijkheid bedoeld was om de weg tot de aanvaarding van de Messias voor te bereiden. De heidenen die de Wet niet gehad hebben, zijn gemakkelijker tot bekering gekomen om een geloofsband met Christus aan te knopen. Voor de heidenen die het Evangelie geloofd hebben, is verwerpenheid in verkiezing veranderd, terwijl leden van Israël, die het Evangelie door hun ongeloof tegenstonden, zichzelf tot verworpenen gemaakt hebben:

"Wat zullen wij dan zeggen? Dit: dat de heidenen, die geen gerechtigheid hebben nagejaagd, gerechtigheid verkregen hebben, gerechtigheid echter die uit het geloof is. ³¹ Maar Israël, dat de wet

van de gerechtigheid najaagde, is aan de wet van de gerechtigheid niet toegekomen. ³²Waarom niet? Omdat zij die niet uit geloof zochten, maar als uit werken van de wet. Want zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoots, ³³zoals geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een struikelblok. En: Ieder die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden” (Romeinen 9:30-33).

Waarom is de Wet voor de Joden een struikelblok geworden? Omdat het houden van de Wet geen geloofshandeling was maar een vorm van werken-heiligheid gebaseerd op eigen pogingen om de Wet te houden. Als dit houden van de Wet zou gepaard gegaan hebben met geloof, dan zouden zij hun onvermogen erkend hebben om de Wet te houden, en dan zouden zij de Heer voor vergeving van hun zonden vertrouwd hebben. In dit geval zou de wet voor hen een tuchtmeester geweest zijn die op Christus wees (Galaten 3:22-24), want Hij is gekomen om Zijn volk van hun zonden te verlossen (Mattheüs 1:21; Handelingen 4:12).

Gelovige Joden hebben wel de overgang van de Wet naar genade meegemaakt. Paulus heeft gezegd dat het doel van Zijn leven was om in Christus gevonden te worden: “en [ik] in Hem gevonden word, niet met mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof in Christus is, namelijk de rechtvaardigheid uit God door middel van het geloof” (Filippenzen 3:9).

Voor de vormgodsdienstige Joden was de Wet een einddoel tot gerechtigheid, daarom hebben zij niet hun gerechtigheid in de geloofsaanvaarding van de Messias gezocht. Hij was eerder voor hen een struikelblok omdat Hij hun wettische eigengerechtigheid verwierp en hun schijnheiligheid openbaar heeft. Deze Joden hebben niet aan de roeping van God voldaan en zijn dus geen op de Messias gerichte Joden geworden:

“Omdat zij immers de gerechtigheid van God niet kennen en een eigen gerechtigheid tot stand proberen te brengen, hebben zij zich niet aan de gerechtigheid van God onderworpen. Want **het einddoel van de wet is Christus**, tot gerechtigheid voor ieder die gelooft” (Romeinen 10:3-4).

De meerderheid van de Joden zijn van God vervreemd als gevolg van hun verkeerd begrip van de Wet. Diegenen die God behaagd hebben door het geloof waren altijd een kleine minderheid: “En Jesaja roept over Israël uit: Al zou het getal van de Israëlieten zijn als het zand van de zee, slechts het overblijfsel zal behouden worden” (Romeinen 9:27).

Een Band met God door het geloof

Het is een universele regel dat mensen slechts door geloof gerechtvaardigd kunnen worden bij God. “Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem tot gerechtigheid gerekend” (Romeinen 4:3). In een geloofsverhouding speelt gebed een grote rol, en zulke mensen worden zich bewust van hun zonden wanneer zij in gebed tot God naderen. In oudtestamentische tijden heeft de Heer aan Israël Zijn Wet gegeven om aan hen te tonen wat de beginselen van Zijn gerechtigheid zijn, en hen zodoende van hun eigen zonden bewust te maken. Hij heeft hun zonden vergeven (Romeinen 4:3-8)¹, alhoewel de schaduwachtige zondoffers van het Oude Verbond toen nog niet vervuld werden in het eenmalige offer van het Lam van God.

Indien de Wet en de offers juist begrepen zouden worden, zou dit de gelovigen naar de Heer gedreven hebben en hun geloof versterkt omdat zij niet in eigen kracht de vereisten van de wet konden nakomen. De meeste Israëlieten hebben echter de fout gemaakt om de werken van de wet voorop te stellen en precies dit na te streven, eerder dan een actieve geloofsverhouding met de Heer. Zij zijn de slaven van een godsdienstig stelsel geworden, waarin zij primair in hun eigen werken geroemd hebben. Omdat het zoeken naar zondevergeving niet sterk aanwezig was, waren zij niet ingesteld op de komst van een lijdende Messias Die de overtredingen van het volk op Zich kon nemen (vgl. Jesaja 53:5). Toen Jezus als het Lam van God gekomen is om juist deze rol te vervullen, hebben zij Hem verworpen.

¹ Romeinen 4:3-8: “Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem tot gerechtigheid gerekend. Aan hem nu die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar wat men hem verschuldigd is. Bij hem echter die niet werkt, maar gelooft in Hem Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid. Zoals ook David de mens zalig spreekt aan wie God gerechtigheid toerekent, zonder werken: Welzalig zijn zij van wie de ongerechtigheden vergeven, en van wie de zonden bedekt zijn, welzalig is de man aan wie de Heere de zonde niet toerekent”.

In nieuwtestamentische tijden maken vele mensen precies dezelfde fout. Zij zoeken hun heil in een godsdienstig stelsel met al zijn rituelen en ceremoniën, maar zij kunnen niet van een persoonlijke verhouding met de Heer Jezus getuigen en hebben een armzalig gebedsleven. Zij roemen dus ook in hun godsdienstige werken, maar niet in hun geloof. Dit probleem moet dringend rechtgezet worden, en daarvoor is een eerlijk zelfonderzoek nodig: “Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God” (Romeinen 10:17).

Onder de meerderheid van de Israëlieten die Jezus als Messias verworpen hebben, heeft ongelooft en vormgodsdienstigheid de overhand gekregen. Dit heeft Israël gediskwalificeerd om onder het Nieuwe Verbond getuigen op aarde te zijn van de Messias, en daarom is de verantwoordelijkheid voor de evangelisering van de wereld spoedig in handen gevallen van voornamelijk niet-Joodse getuigen van Christus.

De Goddelijke rol van Israël

Het is van het grootste belang dat wij de rol van Israël als openbaringskanaal van Gods koninkrijk goed onderscheiden en ten volle erkennen, want dit is vierduizend jaar geleden met de roeping van Abraham begonnen en zal binnenkort weer in een nieuwe fase treden wanneer de Messias-Koning terugkeert. Door Gods toedoen zal Israël als volk voor altijd voortbestaan:

“Want Ik ben met u, spreekt de HEERE, om u te verlossen, want Ik maak een vernietigend einde aan alle heidenvolken waarheen Ik u verspreid heb, maar aan u zal Ik geen vernietigend einde maken. Ik zal u bestraffen met mate, maar u beslist niet voor onschuldig houden” (Jeremia 30:11; vgl. Leviticus 26:44-45).

In de komende verdrukking (de “benauwdheid voor Jakob”) zal een overblijfsel van Israël gered worden om het Messiaanse rijk te beërven:

“Wee! Want die dag is groot, er is er geen als hij. Het is een tijd van benauwdheid voor Jakob, toch zal hij daaruit verlost worden” (Jeremia 30:7).

In welk opzicht is Israël in de kerkbedeling voor ons een zegen terwijl zij geestelijk verblind zijn? Paulus heeft de kerk in Rome vroeger reeds erop gewezen dat Israël het kanaal is waardoor het Woord van God naar de mensheid is gekomen, en dat beslist niet allen van hen afvallig en geestelijk verhard geraakt zijn:

“Wat heeft de Jood dan voor op anderen? Of wat is het voordeel van het besneden zijn? ² Veel, in alle opzichten. Want in de eerste plaats zijn hun de woorden van God toevertrouwd. ³ Want wat is het geval? Als sommigen ontrouw zijn geweest, zal hun ontrouw de trouw van God toch niet tenietdoen? ⁴ Volstrekt niet!” (Romeinen 3:1-4).

In Romeinen 11 zegt Paulus dat zelfs de afvalligheid van Israël voor de niet-Joodse wereld in zijn voordeel is, want nadat zij als volk de zaligheid, die door de Messias aan hen aangeboden werd, geweigerd hebben, is de opdracht gekomen om dit aan de heidenen (de niet-Joodse naties) te gaan verkondigen. De heidenen zijn dus ook erfgenamen van Gods koninkrijk geworden en zullen in de toekomst op een nieuwe manier door Israël bevoordeeld worden wanneer zij ook de Messias zullen aannemen en dienen:

“Ik zeg dan: Zijn zij soms gestruikeld met de bedoeling dat zij vallen zouden? Volstrekt niet! Door hun val echter is de zaligheid tot de heidenen gekomen om hen tot jaloersheid te verwekken. ¹² Als dan hun val voor de wereld rijkdom betekent en het feit dat zij achteropkomen rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid! ... Want als hun verwerping verzoening voor de wereld betekent, wat betekent dan hun aanneming anders dan leven uit de doden?” (Romeinen 11:11-12, 15).

Wij mogen Israël niet verwerpen of kleineren wegens hun geestelijke hardheid, maar hen in tegendeel jaloers maken op de manier waarop wij de God van Abraham, Izaäk en Jakob door de Messias dienen. Zij moeten hun eigen geestelijke armoede beseffen bij het aanschouwen van onze geestelijke rijkdom in de Heer. Wij zullen dit slechts ten volle kunnen doen als wij de verborgenheden rond Israëls verleden, heden en toekomst juist verstaan.

De gelijkenis van de olijfboom

In Romeinen 11 wordt het geestelijke koninkrijk van de Messias op aarde met een olijfboom vergeleken. Deze boom is een schepping van God. Zijn wortel die in de verborgen, onzichtbare, geestelijke sfeer werkzaam is, is de Verlosser van de mensheid, Jezus Christus, Die zelf ook God is. De boom die uit de wortel groeit is een geslacht van mensen die door God geroepen zijn om Zijn koninkrijk op aarde te vestigen. Zij zijn Abraham, Izaäk en Jakob, en na Jakob een volk bestaande uit twaalf stammen van Israël. In de stam van Juda, in de koninklijke familie van David, is de Messias geboren als de Zoon van David en erfgenaam van zijn koninklijke troon.

Volgens Openbaring 22:16 is Jezus “de wortel van het geslacht van David”. Als de wortel van David (en van de olijfboom) is Hij de oorsprong of Heer van David. Als het geslacht van David is Hij de Zoon van David die mens geworden is om Zichzelf voor onze zonden te offeren en ook in het Millennium op de troon van David te regeren. Paulus verwijst ook naar een uitspraak van Jesaja waarin Jezus als de wortel van Isaï (Davids vader) beschreven wordt: “En verder zegt Jesaja: De wortel van Isaï zal er zijn en Hij Die opstaat om heerschappij te voeren over de heidenen, op Hem zullen de heidenen hopen” (Romeinen 15:12; vgl. Lukas 1:32). De uitdrukking “de wortel van Isaï” verwijst naar de natuur van Jezus als God, want Hij bestond reeds vóór Isaï. Hij is de oorsprong van alle zegeningen, en op Hem moeten alle mensen hopen. Gedurende het Millennium zal Hij nog in grotere mate het toonbeeld zijn van alle mensen hun hoop en verwachting.

Aan de eerste aartsvader, Abraham, is duidelijk gesteld dat de Messias die uit zijn nageslacht geboren zou worden, Gods koninkrijk onder alle naties zou vestigen (Genesis 12:3). “Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet [waardoor wij niet gered konden worden] ... opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de heidenen zou komen, en opdat wij de belofte van de Geest zouden ontvangen door het geloof” (Galaten 3:13-14; vgl. Jesaja 49:5-6). De opdracht tot wereldvangelisatie kon echter pas na de komst van de Messias gegeven worden. In oudtestamentische tijden heeft God Zijn koninkrijk in en door Israël uitgebreid, zodat zij de takken van de olijfboom geworden zijn.

Door hun weigering om de Messias te aanvaarden, heeft Israël de maat van het ongeloof en de zonden van hun vaders vol gemaakt (Mattheüs 23:29-39). De verwerping van de Messias, Die de wortel van de olijfboom is, heeft ertoe geleid dat Israël als volk (de takken) afgekapt werd. De takken van wilde olijfbomen (de heidense naties) werden in hun plaats op de stam van de olijfboom ingeënt omdat zij de Messias als Verlosser aanvaard hebben (Romeinen 11:17-24).

Het is belangrijk erop te letten dat niet-Joodse gelovigen deel krijgen aan de wortel en stam van de boom - niet van zijn takken (het volk Israël). Dit maakt dat deze olijfboom iets veel meer is dan slechts het Joodse volk. Wij worden in de Messias geënt, zoals wij ook leren van de wijnstok (Johannes 15:1-7), en niet in het Joodse volk. Wij hebben in ons geloofsleven christelijke wortels en niet Hebreeuwse wortels.

Wij keren dus niet terug naar schaduwachtige gebruiken van onder de Wet zoals dezen in de gemeente van de Galaten gedaan hebben, maar gaan voort naar een totaal nieuw leven in Jezus Christus. Wij hebben nergens in de Bijbel een opdracht om zoals Israël (de verdroogde takken van de olijfboom) te worden en samen met hen orthodoxe feesten en sabbatten te houden waarin de Heer Jezus niet erkend en vereerd worden. Wij zien de godsdienstige feesten als vervulde Messiaanse feesten, met een duidelijke nieuwtestamentische inslag, anders verloochenen wij Christus.

De enting op de olijfboom staat in verband met geestelijke levendmaking en het verkrijgen van een christelijke identiteit. Een ongeredde Griek die tot bekering komt wordt een deel van de olijfboom omdat hij dan een geredde Griek is. Hij wordt geen Jood (een van de takken). Zo ook zijn slechts tot het Christendom bekeerde Joden een deel van de boom, omdat zij in de wortel en stam (de Messias) geënt zijn. Wanneer Joden wegens ongeloof afgekapt worden blijven zij nog steeds Joden, doch slechts ongelovige Joden. De olijfboom verandert dus niet iemands etnische identiteit. Gelovigen uit elk volk, stam en natie zullen op een dag voor de Heer staan (Openbaring 5:9-10; 7:9).

Sommige van de afgekapte takken van de olijfboom (ongeredde Joden) zullen in de eindtijd weer in de olijfboom geënt worden, en daarom weten wij dat een overblijfsel van Israël als volk gered zal worden wanneer de Messias komt (Romeinen 11:25-26). Niet-Joodse christenen moeten deze belof-

te aanvaarden, voor de vervulling ervan bidden, en ongeredde Joden evangeliseren door aan hen het goede nieuws van de Messias te verkondigen, gepaard gaand met humanitaire hulpverlening.

Hebt u de volle openbaring van de verborgenheid van Israëls gedeeltelijke en tijdelijke verharding ter harte genomen, en beijvert u zich voor hun volle herstel, zodat tijden van verkwikking voor het aangezicht van de Heer voor ons allemaal kunnen aanbreeken? Meer kennis van Gods Woord brengt ook meer verantwoordelijkheid mee om in het licht daarvan te wandelen en uitvoering aan de opdrachten daarin te geven.

Onkunde leidt tot dwalingen

Wij moeten een goede kennis van de Bijbel hebben en door de Heilige Geest het vermogen verkrijgen om het Woord van de waarheid recht te snijden (2 Timotheüs 2:15). Wij moeten er ons van verzekeren dat wij de grondbetekenis van het Woord eerbiedigen, en het verklaren in het bijbelse verband waarin het aangeboden wordt, want dit zal ons leiden om het Woord correct en op onze eigen situatie toe te passen. Dit te kunnen doen vereist een degelijke kennis van de progressieve ontplooiing van Gods raadsplan sinds oudtestamentische tijden, maar vooral ook van de nieuwe openbaringen die de Heer door middel van de verklaring van verborgenheden in het Nieuwe Testament heeft gegeven.

De talrijke uiteenlopende en dikwijls tegenstrijdige theologische zienswijzen over bijbelse uitspraken in een groot aantal kerken in de wereld is er een bewijs van dat het Woord meestal niet juist beoordeeld, zuiver verkondigd en dispensationeel² correct toegepast wordt. Het is vooral uit de interpretatie van de verborgenheden duidelijk tot in welke mate een bepaalde exegeet vertrouwd is met de kernwaarden van de Schrift, en of hij begrip heeft van de harmonie in de Schrift. Hoe minder een persoon in staat is om een verborgenheid te verstaan, hoe meer hij zich richt tot vergeestelijking, allegorisering, de vervangingstheologie, mythologisering of gewoon humanistisch gemotiveerd kritisch denken, om verklaringen te vermijden die niet kunnen verzoend worden met zijn eigen theologisch referentiekader. In het proces wordt alsmaar meer van de Schriftuurlijke waarheden afgeweken.

Indien de verborgenheid over de verharding en eindtijdse redding van Israël niet juist begrepen en verklaard worden, leidt dit tot een of meer van de volgende dwalingen die allemaal vanuit de Schrift kunnen weerlegd worden:

- Israëls geestelijke verharding wordt als een permanente toestand beschouwd, met het gevolg dat de geestelijke ontwaking van dit volk in de eindtijd ontkend wordt. Er is echter ruim getuigenis in de Schrift over Israëls fysische en geestelijke herstel (Ezechiël 36:22-28).
- De rol van het gelovige overblijfsel in Israël wordt veronachtzaamd. Jezus en Zijn discipelen maakten deel uit van de verachte minderheidsgroep en het is duidelijk dat de gouden draad van Israëls heilsgeschiedenis door hen heen loopt.
- Israël wordt permanent door de kerk vervangen als het “volk van God” waardoor de Heer Zijn doel op aarde heeft bereikt. Maar de verbonden van Israël zijn niet overdraagbaar op de kerk, omdat deze verbonden onder andere hun recht bevestigen om het Beloofde Land te bewonen (Genesis 13:14-15; Ezechiël 11:17).
- Sommige christenen beschouwen de olijfbom van Romeinen 11 als het volk van Israël en zien het als hun roeping om zelf Joden te worden door Hebreeuws aan te leren, onder de wet te leven (vooral de sabbatwet), en zodoende een nieuw Israël tot stand te brengen. Zij associëren zich echter met een volk dat tijdens de hele nieuwtestamentische bedeling geestelijk dood en fysisch verstrooid is. Zij hebben Hebreeuwse wortels in plaats van christelijke wortels.
- Het Messiaanse koninkrijk dat aan Israël beloofd is nadat zij zich met de Messias verzoend hebben, wordt dispensationeel door antichilisten afgewezen en door de wederkomst van Christus op de kerkbedeling toegepast. Transformatie- en oecumenische bijeenkomsten worden aangewend om te proberen koninkrijkstoestanden te scheppen. Dit werkt echter niet, want de Bijbel

² “Bestudeer de Bijbel dispensationeel: zie de lijst van artikelen achteraan.

spreekt van een grote afval in de laatste dagen, die zal uitlopen op de wereldwijde regering van de Antichrist (Openbaring 13).

- De arrogante afleiding wordt soms gemaakt dat de kerk beter is als het ongelovige Israël, en zodoende wordt de waarschuwing vergeten dat de kerk ook van de olijfboom verwijderd kan worden indien ze tot ongeloof vervalt (Romeinen 11:22). Grootschalig geloofsverval is juist een kenmerk van de eindtijdse kerk (1 Timotheüs 4:1; Openbaring 3:15-17)
- De geestelijke herleving van Israël wanneer de Messias komt (Zacharia 12:10), wordt als de verheerlijking van de kerk beschouwd. De verheerlijking van de ware kerk vindt echter zeven jaar eerder, tijdens de opname, plaats, net vóór de verdrukking.

Al deze dwalingen zijn het directe gevolg van foutieve interpretaties van Bijbelse leringen. Geen wonder dat de christelijke kerk, behalve bepaalde relatief kleine fundamentalistische kerken, reeds erg ver van de waarheid van Gods Woord afgeweken zijn. Zij zijn slachtoffers van misleiding, en als zij niet tijdig daaruit verlost worden, zullen zij nog ondervinden dat zij zich niet in Christus' koninkrijk bevinden maar in het wereldrijk van de Antichrist (Openbaring 13).

Lees ook:

“Bent u een Judaïstisch christen?": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/JudaïstischChristendom.pdf>

“Hebreeuws Christendom?": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/HebreeuwsChristendom.pdf>

“De Judaïsering van het christelijke geloof": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Judaïsering.pdf>

“Bestudeer de Bijbel dispensationeel": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dispensationalisme.pdf>

“Het Woord van de Waarheid ‘recht snijden’": http://www.verhoevenmarc.be/PDF/2Tim2_15.pdf

“Licht op de dispensaties": <http://www.verhoevenmarc.be/dispensaties.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm